

Но азъ те обичамъ на ранина,
когато разсъненъ шумишъ, —
отъ шлепове тежки кervани
повлѣкълъ въ далечни земи.

Когато прииждатъ жетваритѣ
съсъ тежкитѣ волски коля —
на шумния кей да стоварятъ
зърното на плодни поля.

Тогава, запушилъ нагоре,
водата раздипля и бий
и бърза експресниятъ корабъ
и въ свѣтлата утринъ тржи.

Надувай сиренитѣ бодро,
да свирнатъ край нашия брѣгъ, —
отъ радостъ да викнемъ за поздравъ
къмъ пѣстрия корабенъ флагъ!

Защото обичаме, Дунавъ,
съ пристанищна глъчъ да шумишъ, —
отекналъ, подобно на струна,
труда ни въ далечни земи.